

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 876

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 noiembrie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
193. — Lege pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare	2
897. — Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare.....	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă	3–5
Decizia nr. 502 din 5 iulie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, precum și a dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (1) și (3) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	6–10
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 15 decembrie 2015 în Cauza Șerban Marinescu împotriva României	11–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După articolul 19 se introduce un nou articol, articolul 19¹, cu următorul cuprins:

„Art. 19¹. — (1) Personalul care deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază/solda funcției de bază/salariul funcției de bază/indemnizația de încadrare, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) își desfășoară activitatea în domeniul pentru care posedă titlul științific sau conducătorul instituției apreciază că pregătirea doctorală este utilă compartimentului în care își desfășoară activitatea persoana respectivă;

b) nu a beneficiat de acordarea acestui spor sau nu i-a fost introdus în salariul de bază, potrivit reglementărilor legale anterioare, ca sumă compensatorie.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care îndeplinesc condițiile de acordare, începând cu luna următoare aprobării cererii.”

2. După articolul 37 se introduce un nou articol, articolul 37¹, cu următorul cuprins:

„Art. 37¹. — (1) Salarizarea personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea prim-ministrului și cele aflate sub controlul Parlamentului se realizează potrivit prevederilor contractelor colective de muncă legal încheiate, până la împlinirea termenului pentru care au fost încheiate, în limita cheltuielilor de personal aprobate.

(2) După expirarea perioadei de valabilitate a contractelor colective de muncă legal încheiate, salarizarea personalului

prevăzut la alin. (1) se face potrivit anexei nr. VIII la prezenta lege, majorate cu 10%.

(3) În situația în care, în urma aplicării prevederilor alin. (2), rezultă un salariu de bază mai mic, se menține în plată cuantumul salariului de bază avut la data expirării contractului colectiv de muncă.

(4) Personalul autorităților și instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și al celor aflate în coordonarea prim-ministrului și al celor aflate sub controlul Parlamentului, nou-înființate, beneficiază de salariile stabilite potrivit anexei nr. VIII la prezenta lege, majorate cu 10%.”

3. La anexa nr. II — Familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ”, capitolul II „Unitățile de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și proiectare”, litera b) „Funcții de execuție”, după punctul 3 al notei se introduce un nou punct, punctul 4, cu următorul cuprins:

„4. Pentru funcțiile de execuție de cercetare științifică din domeniul agricol se acordă 6 clase de salarizare succesive suplimentare.”

Art. II. — Pentru persoanele care ocupă funcții de execuție de cercetare științifică în domeniul agricol și beneficiază de 6 clase de salarizare succesive suplimentare, salariul de bază se stabilește corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul prevăzut la art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, articolul 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2016.
Nr. 897.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 416

din 16 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Ivanovici, în Dosarul nr. 13.865/301/2015 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.466D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate sunt clare, previzibile și neechivoce, creditorul cunoscând faptul că inacțiunea sa timp de 6 luni determină perimarea executării silite. Legiuitorul poate reglementa norme specifice de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 august 2015, pronunțată în Dosarul nr. 13.865/301/2015, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Ivanovici într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii formulate de autorul excepției de neconstituționalitate de constatare a perimării executării silite.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale sunt neconstituționale în ceea ce privește momentul de la care curge termenul de

perimare a executării silite, respectiv de la „solicitarea în scris de către executorul judecătoresc”.

6. Se apreciază că prin reglementarea legală criticată legiuitorul a lăsat la aprecierea unui participant la executarea silită, respectiv a executorului judecătoresc, prerogativa de a determina incidența instituției perimării și a efectelor acesteia, în cadrul executărilor silite pe care le efectuează. În lipsa oricărei solicitări în scris, instituția perimării nu poate opera fiind condiționată formal de solicitarea scrisă a executorului judecătoresc care poate sau nu să o emită.

7. Instituind acest criteriu subiectiv de apreciere a incidenței unei instituții prin acțiunea personală a unui participant la executarea silită, legiuitorul a dat naștere la posibilitatea de exercitare a unor acțiuni suficient de periculoase care să afecteze dreptul părților la egalitate în fața justiției și la un proces echitabil.

8. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât legiuitorul a stabilit criterii obiective, clare și previzibile cu privire la incidența instituției perimării executării silite.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, text de lege care are următorul cuprins: „(1) *În cazul în care creditorul, din culpa sa, a lăsat să treacă 6 luni fără să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite, ce i-a fost solicitat, în scris, de către executorul judecătoresc, executarea se perimă de drept.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta sa referitoare la calitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție astfel cum se interpretează și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispoziția legală criticată reglementează perimarea executării silite în cazul în care se reține culpa creditorului care, deși i s-a fost solicitat în scris de către executorul judecătoresc, a lăsat să treacă un termen de 6 luni fără să îndeplinească actul sau demersul necesar executării silite solicitat de executor. Curtea reține că termenul în care operează perimarea este tot de 6 luni, la fel ca în reglementarea cuprinsă în art. 389 alin. 1

din Codul de procedură civilă din 1865, însă, potrivit art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acesta nu mai curge de la data ultimului act de executare efectuat, ci de la data la care executorul a comunicat în scris creditorului solicitarea îndeplinirii unui act sau a efectuării unui demers necesar executării silite. Vechea lege procesual civilă nu prevedea cerința ca actul sau demersul să fie solicitat în scris de către executorul judecătoresc.

17. Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, rațiunea avută în vedere la edictarea normei criticate fiind aceea de a determina pe creditor să depună toate diligențele necesare pentru valorificarea drepturilor dobândite prin titlul executoriu obținut.

18. Stabilirea noilor condiții în care intervine perimarea executării silite este în concordanță cu obligația pozitivă a statului, ce rezultă din dispozițiile art. 626 din Codul de procedură civilă, de a asigura în mod prompt și efectiv executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii, dar și cu rolul activ al executorului judecătoresc în cadrul executării silite consacrat în mod expres prin art. 627 din Codul de procedură civilă. Executorii judecătorești sunt investiți cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, iar activitatea acestora se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. În exercitarea rolului său activ, executorul judecătoresc folosește toate mijloacele prevăzute de lege în vederea realizării integrale și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

19. Din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că, față de vechea reglementare, nu poate cere el însuși, în calitate de debitor, constatarea perimării executării silite, deoarece Codul de procedură civilă condiționează intervenirea acestei instituții de solicitarea scrisă a executorului judecătoresc adresată creditorului. Față de această critică, Curtea reține că debitorul trebuie să execute de bunăvoie obligația sa stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu, potrivit art. 622 din Codul de procedură civilă. În caz contrar aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită. În situația declanșării procedurii, debitorul, de regulă, nu are un interes în finalizarea executării silite în contra sa, singura parte interesată în executare fiind creditorul.

20. Așadar, Curtea reține că prin reglementarea legală criticată intervenția perimării executării silite este circumstanțiată la atitudinea creditorului, care, prin neîndeplinirea obligațiilor solicitate în scris de către executorul judecătoresc, lasă executarea silită în nelucrare timp de șase luni. Termenul de perimare începe să curgă din momentul formulării solicitării de către executorul judecătoresc.

21. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia legiuitorul a lăsat la aprecierea unui participant la executarea silită, respectiv a executorului judecătoresc, prerogativa de a determina incidența instituției perimării și a efectelor acesteia, în cadrul executărilor silite pe care le efectuează, Curtea reține că dispoziția legală criticată dă expresie rolului activ al executorului judecătoresc, astfel cum s-a arătat în paragraful 18 din prezenta decizie. Dacă executorul judecătoresc are obligația de a stăruii prin toate mijloacele prevăzute de lege pentru realizarea interesului creditorului, în egală măsură și părțile din această procedură trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege. În privința creditorului Curtea reține că, potrivit art. 647 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, acesta are

obligația să acorde executorului judecătoresc, la cererea acestuia, sprijin efectiv pentru aducerea la îndeplinire, în bune condiții, a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop, iar în privința debitorului, acesta trebuie să se conformeze titlului executoriu. În concluzie, perimarea operează ca o sancțiune pentru inactivitatea sau neglijența creditorului care a fost încunoștințat, în scris, de obligațiile sale de către executorul judecătoresc.

22. De altfel, odată ce a fost legal sesizat, executorul judecătoresc trebuie să îndeplinească actele de executare în ordinea și la termenele stabilite de lege. În acest sens, Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, prevede la art. 56 că executorul judecătoresc trebuie să își motiveze refuzul de a îndeplini atribuțiile prevăzute de lege, dacă părțile stăruie în îndeplinirea acestora. În cazul refuzului nejustificat partea interesată poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul biroul executorului judecătoresc, care se va judeca cu citarea părților. Executorul judecătoresc va fi obligat să se conformeze hotărârii judecătorești rămase definitivă. Legea nr. 188/2000 mai prevede că întârzierea sistematică și neglijența în efectuarea lucrărilor atrage răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc.

23. Așadar, neîndeplinirea de bunăvoie a obligației prevăzute în titlu executoriu a condus la declanșarea executării silite, autorul excepției de neconstituționalitate, debitor al obligației, fiind nemulțumit de faptul că nu poate beneficia de instituția perimării din cauza existenței condiționărilor prevăzute de textul legal criticat. Or, astfel cum s-a arătat în paragraful 19 din prezenta decizie partea interesată în executarea obligației este creditorul, debitorul fiind interesat, mai degrabă, în stingerea procedurii de executare prin intervenția perimării. Deci, ceea ce primează este executarea obligației, și nu intervenirea perimării executării silite, dat fiind faptul că procesul civil a fost finalizat, iar creditorul a apelat la procedura executării silite pentru recuperarea creanței sale. Măsura legislativă criticată vine în susținerea realizării obligației de executare, reprezentând, totodată, o sancțiune a creditorului pentru lipsa de diligență, dar și o măsură de constrângere a debitorului care nu și-a executat de bunăvoie obligația. Așadar, condiționarea intervenirii perimării executării silite limitează libertatea de acțiune a debitorului. Creditorul are deschisă posibilitatea realizării efective a obligațiilor care incumbă în sarcina debitorului, realizându-și

creanța în dauna voinței acestuia, însă cu respectarea obligațiilor legale astfel cum au fost arătate în paragraful 21 al prezentei decizii.

24. În continuare, Curtea reține că dispozițiile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție.

25. În jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) Curtea a statuat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală, și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

26. În continuare, referitor la invocarea pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi și a dreptului la un proces echitabil, Curtea reține că reglementarea legală criticată se aplică în mod egal pentru toate părțile care au aceeași poziție procesuală, în realizarea aceluiași categorii de drepturi, astfel încât nu poate reține încălcarea art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la egalitatea de arme.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Ivanovici în Dosarul nr. 13.865/301/2015 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 502

din 5 iulie 2016

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 8
din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române,
precum și a dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (1) și (3) și art. 27
din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, precum și dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (1) și (3) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Armin Marian Gherman, în Dosarul nr. 14.079/3/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 837 D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, partea Inspectoratul General al Poliției Române a depus o cerere de amânare a judecării cauzei, motivând că este imposibilă asigurarea reprezentării intereselor legale ale instituției pentru acest termen, deoarece un număr mare de consilieri juridici se află în concedii de odihnă datorită începerii vacanței judecătorești, imposibilitatea luării la cunoștință a conținutului punctelor de vedere care au fost emise prilej cu care solicită și comunicarea acestora, imposibilitatea pregătirii apărărilor necesare și formulării unui punct de vedere motivat, având în vedere jurisprudența de dată recentă a Curții Constituționale, raportată la modificările aduse actului normativ, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2016 și a altor reglementări adoptate nepublicate încă în Monitorul Oficial al României.

4. Având cuvântul asupra cererii de amânare, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, arătând că de la data pronunțării încheierii de sesizare a Curții Constituționale, până la data soluționării prezentei excepții a trecut un interval de timp suficient de lung astfel încât partea să-și poată formula apărările.

5. Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare în temeiul art. 222 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 ca inadmisibilă, întrucât acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, excepția

a fost ridicată în calea de atac a recursului declarat împotriva sentinței civile prin care s-a respins acțiunea formulată în contencios administrativ, privind contestarea fișei de evaluare anuală. Obiectul litigiului vizează, așadar, aspecte care țin de raporturile de serviciu ale autorului excepției, și care nu privesc modul de organizare al Poliției Române sau al Inspectoratului General al Poliției Române. Solicită, de asemenea, respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002, arătând că aceasta a fost admisă prin Decizia Curții Constituționale nr. 172 din 24 martie 2016. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002, apreciază că aceasta este inadmisibilă în raport de Decizia Curții nr. 637 din 13 octombrie 2015. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Legea nr. 360/2002, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, arătând că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, solicită admiterea acesteia arătând că, așa cum a subliniat Curtea în jurisprudența sa, polițistul este funcționar public civil, cu statut special, investit cu exercițiul autorității publice. Statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale de drept comun. Astfel, polițistul este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. Pe cale de consecință, elementele esențiale în ceea ce privește nașterea, executarea și încetarea raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Prin Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, Curtea a reținut că evaluarea activității și conduitei polițistului se referă la modul de executare a raportului de serviciu și, prin efectele produse, poate avea drept consecință chiar încetarea acestuia. Evaluarea activității și a conduitei polițistului ține de statutul acestuia și, prin urmare, trebuie reglementată, prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Prin dispozițiile legale criticate, competențele privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului au fost delegate ministrului administrației și internelor, care le va reglementa prin ordin. Ca urmare a evoluției jurisprudenței Curții Constituționale, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, care nu reglementează însă anumite aspecte privind evaluarea și încetarea raporturilor de muncă. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, deoarece acestea aduc atingere dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

7. După finalizarea concluziilor susținute de reprezentantul Ministerului Public, se prezintă personal autorul excepției împreună cu președintele Sindicatului Polițiștilor din România „Diamantul”, domnul Emil Păscuț, care depune la dosar împuternicire. Având cuvântul asupra excepției de

neconstituționalitate ridicată, reprezentantul autorului arată că se va referi la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 deoarece excepțiile de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 18 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 au fost admise de Curte. Referitor la prevederile art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 arată că acestea conțin sintagma „în condițiile legii”, ceea ce creează o aparență de întrunire a unor condiții de legalitate. Această trimitere este însă una formală și goală de conținut, întrucât în prezent nu există niciun text de lege care să vină în completarea sintagmei indicate. Art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 se completează exclusiv cu prevederile Ordinului Ministrului Administrației și Internelor nr. 600 din 15 aprilie 2005. Potrivit art. 79 din Constituție, Consiliul Legislativ ține evidența oficială a legislației României, însă ordinul menționat nu a fost niciodată publicat deci nu figurează în evidența oficială a acestei instituții. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002, se observă că acesta a fost declarat neconstituțional, dar, până în prezent, nu s-a reglementat cu privire la procedura evaluării polițiștilor, ceea ce face din art. 26 alin. (1) o normă imprevizibilă, deoarece nu reglementează cu privire la cei care au competența evaluării. Reprezentantul autorului atrage atenția asupra practicii neunitare a instanțelor de drept comun, cu privire la data de la care curge termenul de revizuire. În cazul în care excepția a fost respinsă ca devenită inadmisibilă, unele instanțe resping cererile de revizuire formulate în temeiul deciziilor ce cuprind această soluție deoarece apreciază că acestea sunt tardiv introduse. În opinia instanțelor respective termenul de revizuire începe să curgă, indiferent că excepția este admisă sau respinsă ca devenită inadmisibilă, de la publicarea deciziei de admitere. Solicită Curții să precizeze în decizia pe care o va pronunța, momentul de la care va începe să curgă termenul de revizuire.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 19 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 14.079/3/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române precum și cu a dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (1) și (3) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost ridicată de Armin Marian Gherman într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care s-a respins cererea de anulare a actului administrativ — Fișă de evaluare pentru perioada 1 decembrie 2011—30 noiembrie 2012, prin care autorului excepției i s-a acordat calificativul „nesatisfăcător” pentru activitatea sa profesională, desfășurată în perioada respectivă.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că prevederile art. 7 din Legea nr. 218/2002 aduc atingere dispozițiilor cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 30 și art. 31 din Constituție deoarece, în măsura în care se interpretează că Inspectoratul General al Poliției Române s-a înființat cu personalitate juridică în temeiul acestora, nu conțin expresiile „se înființează” sau „se constituie”, fiind imprevizibile și aducând atingere principiului securității juridice. Prin folosirea unei tehnici legislative inadecvate, care presupune excluderea expresiilor anterior menționate, legiuitorul a indus, prin textele de lege criticate, reprezentarea falsă că Inspectoratul General al Poliției Române este o persoană juridică *sui generis*. Pe de altă parte, în măsura în care din textele de lege criticate, respectiv art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002, s-ar înțelege că acestea constituie temeiul înființării Inspectoratului General al Poliției Române, în conținutul lor nu se regăsește condiția imperativă prevăzută de

art. 117 alin. (2) din Constituție, de a solicita avizul Curții de Conturi, ceea ce duce la încălcarea textului constituțional menționat, dar și a principiului securității raporturilor juridice, cu sediul în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

10. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 218/2002 (în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 40/2015), autorul arată că acestea aduc atingere dispozițiilor art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1) și (3) din Constituție, precum și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece funcțiile de conducere din cadrul Inspectoratului sunt ocupate prin examen sau concurs, potrivit art. 18 din Legea nr. 360/2002, pe când cele două funcții reglementate de art. 8 din Legea nr. 218/2002 se ocupă prin numire directă, fără concurs sau examen. Funcționarii publici care ocupă aceste posturi de conducere beneficiază de un tratament diferit în ceea ce privește numirea în funcție, nefiind supuși unei evaluări riguroase a cunoștințelor profesionale, pe baza unor criterii obiective și nediscriminatorii, deși acestea nu au caracter de demnitate publică, iar prin statutul lor ar trebui să fie echidistante politic.

11. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Legea nr. 360/2002, se arată că acestea aduc atingere art. 1 alin. (5) art. 30 și art. 31 din Constituție, deoarece prin sintagma „după caz” se creează o reprezentare „neclară, lacunară și dubitativă” în ceea ce privește ocuparea posturilor de conducere din Inspectoratul General al Poliției Române. Pe de altă parte, prevederile art. 18 din Legea nr. 360/2002 reglementează cu privire la faptul că, printr-un ordin de ministru, pot fi reglementate condițiile de organizare a concursurilor sau examenelor pentru ocuparea funcțiilor de conducere, ceea ce face din acestea „o normă în alb”, competența constituțională revenind exclusiv legiuitorului organic, iar nu ministrului administrației și internelor, ceea ce aduce atingere art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală.

12. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, se apreciază că acestea sunt neconstituționale, deoarece plasează în sfera executivului atributul de reglementare a competențelor „entităților” care trebuie să emită actele administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului. Articolul criticat este lacunar, incomplet și imprevizibil, pentru că nu face referire la „entitatea” care are respectivele competențe ale emiterii actelor administrative anterior menționate, lăsând practic unui membru al puterii executive să stabilească prin ordin competențe legate de emiterea actelor administrative relative la nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului, funcționar public cu statut special. Sunt încălcate astfel prevederile art. 1 alin. (4) și (5) art. 16 alin. (1) și (3) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, precum și cele ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Se apreciază că prevederile art. 26 alin. (1) și (3) din Legea nr. 360/2002 sunt neconstituționale întrucât, prin tehnica legislativă folosită, legiuitorul le-a atribuit un caracter incomplet, neclar și lipsit de previzibilitate, iar acestea nu oferă standarde suficiente de respectare a principiului potrivit căruia drepturile și libertățile fundamentale ale omului sunt valori supreme și sunt garantate. Din acestea nu rezultă cine anume efectuează evaluarea anuală a polițiștilor, ceea ce a conferit puterii executive posibilitatea de a reglementa ulterior prin ordin cu privire la această persoană, contrar dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5), art. 30 și art. 31 din Constituție. De asemenea, textul nu stabilește nici eventualele competențe profesionale ale celui care face evaluarea. Nu sunt stabilite termene, limite, criterii de acordare a calificativelor evaluării. Reglementarea unei

proceduri în care nu este nominalizată „entitatea” care face evaluarea aduce atingere și dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție deoarece se reglementează lacunar cu privire la polițiști, care sunt funcționari publici cu statut special. Evaluarea profesională a polițistului însumează activități ce pătrund în sfera vieții sale private, precum evaluarea însușirilor fizice, psihice și intelectuale, ceea ce constituie o încălcare a prevederilor art. 8 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sunt invocate considerentele referitoare la previzibilitate reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 8 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lupșa împotriva României*, și în Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*.

14. Autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 este neconstituțional, deoarece prevede ca procedura de evaluare a polițiștilor să fie stabilită prin ordin al ministrului afacerilor interne, normă juridică inferioară legii organice, prin care competența constituțională exclusivă a legiuitorului organic de a reglementa statutul funcționarului public este transmisă unei autorități unipersonale, din cadrul puterii executive, ceea ce aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală.

15. Prevederile art. 27 din Legea nr. 360/2002 sunt neconstituționale deoarece dispun ca prin ordin de ministru să fie reglementate condițiile de evoluție profesională a polițiștilor, cuprinse în „Ghidul carierei polițistului”. Competența constituțională exclusivă a legiuitorului organic, de a reglementa în domeniul privind statutul funcționarilor publici, este transmisă ministrului afacerilor interne, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 30, art. 31 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

16. Se invocă cele reținute, cu titlu de principiu, prin Deciziile Curții Constituționale nr. 1.039 din 9 iulie 2009, nr. 414 din 14 aprilie 2010, nr. 723 din 1 iunie 2010, nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 447 din 29 octombrie 2013, nr. 392 din 2 iulie 2014 și nr. 662 din 11 noiembrie 2014.

17. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

19. **Guvernul** apreciază că textele de lege criticate reglementează organizarea Inspectoratului General al Poliției Române, precum și posibilitatea autorității administrative de a stabili procedura de evaluare a polițistului, fără a aduce modificări sau completări contrare unor dispoziții existente în cuprinsul Legii nr. 360/2002. Orice metodologie detaliază principiile și normele din cuprinsul legii, pentru punerea lor în aplicare. Dacă nu adaugă la normele de lege sau nu le modifică, normele de delegare de reglementare nu sunt în măsură să aducă atingere principiului legalității sau al separației puterilor în stat. Prin aceste norme, legiuitorul a lăsat la aprecierea autorității publice investite cu executarea și aplicarea legii, detalierea cadrului normativ în materia evaluării, stabilind o delegare de reglementare cu privire la metodologia de evaluare, în sensul reglementării acesteia prin ordin al ministrului afacerilor interne. Se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014, reținându-se că rămâne la latitudinea Curții Constituționale să aprecieze dacă dispozițiilor legale criticate le sunt aplicabile aceleași rațiuni de neconstituționalitate ca în decizia amintită.

20. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 precum și dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 sunt constituționale. Astfel, așa

cum rezultă din interpretarea art. 117 din Constituție, pot exista și alte organe centrale de specialitate, care se pot organiza fie în subordinea Guvernului, fie în subordinea ministerelor. Or, Poliția Română face parte din Ministerul Afacerilor Interne, având în structura sa organizatorică unități teritoriale aflate în subordinea Inspectoratului General al Poliției Române. Prin urmare, de vreme ce legiuitorul constituant a dat Guvernului și ministerelor competența de a înființa în subordinea sa alte autorități de specialitate, nu se constată încălcări ale art. 117 alin. (2) și art. 1 alin. (5) din Constituție. Prevederile art. 30 și art. 31 referitoare la libertatea de exprimare nu au incidență în cauză.

21. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 raportat la prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) și p) din Constituție, Avocatul Poporului arată că aceasta este inadmisibilă, deoarece textele criticate au fost constatate neconstituționale prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016 și Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015.

22. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (7) și art. 27 din Legea nr. 360/2002, raportată la prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) și p) din Constituție se apreciază că aceasta este întemeiată. Astfel, potrivit art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, polițistul este funcționar public cu statut special, investit cu exercițiul autorității publice, iar conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici este reglementat prin lege organică. Dispozițiile constituționale impun adoptarea măsurilor legislative privind statutul funcționarilor publici prin lege organică, cu o majoritate parlamentară absolută. Legiuitorul constituant a rezervat această procedură anumitor domenii, expres și limitativ specificate de art. 73 alin. (3) din Constituție. Sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 392 din 2 iulie 2014. Selecționarea, pregătirea, obținerea gradelor profesionale și evoluția profesională a polițiștilor, stabilite prin „Ghidul carierei polițistului”, aprobat prin ordin al Ministerului de Interne, este de natură să aducă atingere prevederilor constituționale invocate. Se arată că art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 nu aduce atingere art. 16 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală și că prevederile art. 30 și art. 31 din Constituție nu au incidență în cauză.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

24. S-a întocmit o adresă prin care s-a solicitat un punct de vedere de la Ministerului Afacerilor Interne, în temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului, Avocatului Poporului și Ministerului Afacerilor Interne, concluziile scrise transmise de către Inspectoratul General al Poliției Române, concluziile procurorului și ale reprezentantului autorului excepției, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, precum și dispozițiile art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (1) și (3) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul

poliștului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările aduse prin punctul 3 al articolului unic din Legea nr. 101/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul poliștului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 20 aprilie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 7: „*Inspectoratul General al Poliției Române este unitatea centrală a poliției, cu personalitate juridică și competență teritorială generală, care conduce, îndrumă și controlează activitatea unităților de poliție subordonate, desfășoară activități de investigare și cercetare a infracțiunilor deosebit de grave, circumscrise crimei organizate, criminalității economico-financiare sau bancare, a altor infracțiuni ce fac obiectul cauzelor penale aflate în supravegherea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și orice alte atribuții date în competența sa prin lege.*”

— Art. 8: „(1) *Inspectoratul General al Poliției Române este condus de un inspector general numit prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului afacerilor interne, după consultarea Corpului Național al Poliștilor.*”

(2) *Inspectorul general este ajutat de adjuncți numiți de către ministrul afacerilor interne, la propunerea sa, cu consultarea Corpului Național al Poliștilor.*”

— Art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștului: „*Posturile de conducere se ocupă prin examen sau concurs, după caz, în situațiile și în condițiile stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor.*”

— Art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștului: „*Competențele emiterii actelor administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al poliștului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor, în condițiile legii.*”

— Art. 26 alin. (1) și (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștului: „(1) *Activitatea și conduita poliștului sunt evaluate o dată pe an, iar concluziile se consemnează în evaluarea anuală de serviciu, cu acordarea uneia dintre următoarele calificative: «foarte bine», «bine», «satisfăcător», «nesatisfăcător».[...]*”

(3) *Metodologia privind evaluarea poliștului se stabilește prin ordin al ministrului administrației și internelor.*”

— Art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștului: „*Seleționarea, pregătirea, obținerea gradelor profesionale și evoluția profesională a poliștilor se stabilesc, în condițiile prezentei legi, prin Ghidul carierei poliștului, aprobat prin ordin al ministrului de interne.*”

27. Referitor la denumirea actuală a autorității administrației publice centrale, la care art. 18, art. 22 alin. (7), art. 26 alin. (3) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 fac referire, se observă că, în prezent, funcționează Ministerul Afacerilor Interne, înființat prin reorganizarea Ministerului Administrației și Internelor, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 22 decembrie 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 29 martie 2013.

28. După data sesizării Curții Constituționale, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române a fost modificat prin Legea nr. 40/2015 pentru modificarea alin. (1) al art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 12 martie 2015, având următorul conținut: „(1) *Inspectoratul General al Poliției Române este condus de un inspector general, cu rang de secretar de stat, numit prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului afacerilor interne, după consultarea Corpului Național al Poliștilor.*”

29. Curtea observă că art. 27 din Legea nr. 360/2002 a fost abrogat la data de 21 iunie 2016, prin art. I pct. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul poliștului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 21 iunie 2016. În legătură cu examinarea unor texte de lege abrogate, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, nuanțând interpretarea sintagmei „în vigoare” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a reținut că obiectul controlului îl formează „dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare”. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra prevederilor de lege cu care a fost sesizată, chiar dacă au fost abrogate, deoarece acestea produc efecte în cauza în care excepția a fost ridicată.

30. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse art. 1 alin. (4) ce reglementează principiul separației și echilibrului puterilor, art. 1 alin. (5) potrivit căruia „în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 30 referitor la libertatea de exprimare, art. 31 privind dreptul la informație, art. 73 alin. (3) lit. j) potrivit căruia prin lege organică se reglementează statutul funcționarilor publici, art. 117 alin. (2) potrivit căruia „Guvernul și ministerele, cu avizul Curții de Conturi, pot înființa organe de specialitate, în subordinea lor, numai dacă legea le recunoaște această competență”. Este încălcat, de asemenea, art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul litigiului se circumscrie unor aspecte care vizează *stricto sensu* raportul de serviciu al autorului excepției, în sensul anulării fișei de evaluare prin care a obținut calificativul „nesatisfăcător”, iar nu modulul de organizare a structurii din care acesta face parte, nici modulul de numire a inspectorului general, și nici promovării autorului într-un post de conducere (art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002, înainte de modificarea prin Legea nr. 40/2015 precum și art. 18 din Legea nr. 360/2002). În aceste condiții, Curtea reține că prevederile art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002, precum și cele ale art. 18 din Legea nr. 360/2002, nu au legătură cu soluționarea cauzei în care excepția a fost ridicată. De altfel, Curtea reține că prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016 a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002.

32. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 potrivit căruia „*Competențele emiterii actelor administrative privind nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al poliștului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor, în condițiile legii*”, Curtea reține că în conținutul acestuia se face referire, limitativ, la competențele emiterii actelor în cazul nașterii, modificării, suspendării și încetării raportului de serviciu, iar nu în cazul evaluării. Așa fiind, Curtea constată că nici acest text de lege nu are legătură cu soluționarea cauzei.

33. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștului, Curtea reține că „Ghidul carierei poliștului”, la care face referire textul de lege criticat, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, pentru aprobarea „Ghidului carierei poliștilor și cadrelor militare Ministerul Administrației și Internelor” nr. 69 din 28 aprilie 2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 12 mai 2009, reglementează cu privire la cursurile pentru inițierea în carieră, cursurile pentru dezvoltarea carierei, examenele de carieră, ocuparea posturilor

vacante prin examen, iar nu aspecte ce privesc acordarea calificativelor. Curtea va respinge și această excepție ca inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei. Curtea mai observă că acest articol a fost abrogat prin art. I pct. 19, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2016.

34. În concluzie, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, precum și a dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, întrucât acestea nu îndeplinesc condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, referitoare la legătura cu soluționarea cauzei.

35. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, întrucât reglementarea prin lege a unei proceduri de evaluare este necesară, dată fiind importanța profesiei de polițist, și este justificată de imperativul îmbunătățirii performanțelor profesionale. Criteriile cuprinse în fișa de evaluare, astfel cum rezultă din examinarea celei depuse la dosar, întocmită potrivit Ordinului ministrului Administrației și Internelor nr. 300 din 21 iunie 2004, care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, privesc, în esență, îndeplinirea sarcinilor, îndatoririlor și responsabilităților înscrise în fișa postului, și evaluarea capacități profesionale (indicatori de evaluare, calități personale — rezistența la stres, flexibilitate în gândire, capacitate de comunicare, motivație profesională, inițiativă în muncă, echilibru emoțional, spirit de colaborare, asumarea responsabilității, respectarea eticii și deontologiei profesionale, loialitate, disciplină, prestață, precum și capacități manageriale). Nu se poate reține astfel încălcarea prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece evaluarea acestor calități se face în considerarea statutului special al profesiei și este o măsură prevăzută de lege, adecvată, necesară și proporțională cu situația autorului excepției, din perspectiva profesiei exercitate de acesta.

36. Curtea constată, cât privește critica autorului, reținută la paragraful 14 din prezenta decizie, că asupra stabilirii competențelor în materia evaluării, s-a pronunțat prin Decizia

nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, prin care a admis excepția și a constatat că prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a reținut caracterul lacunar al normelor referitoare la evaluarea activității polițistilor, de vreme ce reguli substanțiale, esențiale în materia evaluării, precum: stabilirea reprezentanților instituției angajatoare care efectuează evaluarea, precizarea criteriilor de evaluare a activității și a conduitei polițistului, comunicarea rezultatului evaluării și posibilitatea de contestare a acestuia, nu sunt reglementate prin lege (par. 28). Prin urmare, ținând cont de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, și de faptul că decizia menționată este pronunțată ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

37. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, instanța de judecată va urma să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 637 din 13 octombrie 2015, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Așa fiind, chiar dacă, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în temeiul deciziei anterior menționate, prin care s-a admis excepția, **prezenta decizie poate constitui motiv al unei cereri de revizuire**, conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, raportat la incidența acestor ultime articole în speță. Totodată, potrivit art. 324 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sau a art. 511 alin. (3) din Codul de procedură civilă, după caz și în funcție de incidența acestora în cauză, termenul de revizuire este de 3 luni de la data publicării prezentei decizii a Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 8 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, precum și a dispozițiilor art. 18, art. 22 alin. (7) și art. 27 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Armin Marian Gherman în Dosarul nr. 14.079/3/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII — a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe, și constată că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

3. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII — a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

Prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA

din 15 decembrie 2015

În Cauza Șerban Marinescu împotriva României

(Cererea nr. 68.842/13)

Strasbourg

Definitivă la 15 martie 2016

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Șerban Marinescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din András Sajó, președinte, Boštjan M. Zupančič, Nona Tsotsoria, Paulo Pinto de Albuquerque, Krzysztof Wojtyczek, Egidijus Kūris, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Françoise Elens-Passos, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la 24 noiembrie 2015, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 68.842/13 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Șerban Marinescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 21 octombrie 2013, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de doamna N.T. Popescu, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 3 și al art. 13 din Convenție, că a fost supus unor tratamente inumane și degradante de către polițiști, că urmărirea penală în cauză, subsecventă incidentului, nu a fost efectivă și că nu a avut la dispoziție o cale de atac efectivă în acest sens.

4. La 17 aprilie 2014, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

5. Reclamantul s-a născut în 1979 și locuiește în București.

A. Faptele — conform versiunilor părților**1. Reclamantul**

6. În data de 2 iunie 2007, reclamantul a avut o altercație cu un șofer de taxi deoarece acesta din urmă a refuzat să îi dea restul după ce a plătit pentru o cursă cu taxiul. În urma altercației, șoferul de taxi l-a condus pe reclamant, împotriva voinței acestuia, la o secție de poliție.

7. Când reclamantul a intrat în secția de poliție și a anunțat că dorește să depună plângere împotriva șoferului de taxi, a fost insultat și bătut de 3 polițiști neidentificați. Polițiștii l-au lovit cu pumnii în față și cu picioarele în coaste timp de 10 minute. După aceea, l-au imobilizat cu cătușe de o bară metalică timp de 20 de minute.

8. Imediat după incident, reclamantul a reușit să contacteze de pe telefonul său mobil 2 prieteni și un avocat. Aceștia au ajuns în scurt timp la secția de poliție și l-au fotografiat pe reclamant în timp ce era încă încătușat și avea sânge pe față din cauza unei plăgi deschise, localizate în apropierea ochiului drept.

9. Reclamantul a anexat la scrisoarea sa inițială către Curte mai multe fotografii care par să fi fost făcute la secția de poliție și care îl prezintă imobilizat cu cătușe de o bară metalică și cu o rană sângerândă sub ochiul drept.

10. În aceeași zi, un al patrulea polițist i-a solicitat reclamantului să dea o declarație cu privire la incident. În același timp, unul dintre polițiștii care l-au lovit l-a informat pe reclamant că l-a amendat cu 200 de lei (RON) — aproximativ 55 de euro (EUR) — pentru că acesta adresase cuvinte jignitoare șoferului de taxi și polițiștilor.

11. După ce a plecat de la secția de poliție, reclamantul a mers la Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” pentru a obține un certificat medico-legal cu privire la leziunile sale.

2. Guvernul

12. În data de 2 iunie 2007, reclamantul a avut o altercație cu un șofer de taxi deoarece șoferul nu i-a permis accesul în taxi cu o sticlă de bere. Reclamantul era în stare de ebrietate, agresiv și — potrivit martorilor oculari — avea deja o echimoză sub ochiul drept în momentul sosirii la secția de poliție.

13. În secția de poliție, polițiștii l-au imobilizat pe reclamant cu cătușe de o bară metalică, dar fără să îl lovească. Polițiștii nu i-au provocat nicio leziune reclamantului, cu excepția celei din zona în care i-au fost aplicate cătușele la încheieturile mâinilor. În plus, reclamantul nu a fost supus unui nivel de violență fizică mai mare decât cel impus de procedura imobilizării cu cătușe.

B. Prima etapă a procedurii în fața organelor de urmărire penală

14. La 5 iunie 2007, reclamantul a formulat plângere penală împotriva șoferului de taxi pentru lipsire de libertate în mod ilegal și insultă, precum și împotriva celor 3 polițiști care l-au lovit pentru abuz în serviciu prin îngrădirea drepturilor sale, purtare abuzivă și insultă. În plus, acesta a solicitat organelor de urmărire penală identificarea celor 3 polițiști și a șoferului de taxi implicați în incident.

15. La 26 iunie 2007, în baza cererii reclamantului din 2 iunie 2007, Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” a eliberat un certificat medico-legal. În certificat s-a menționat că reclamantul prezenta leziuni ușor inflamate în zona gurii; o zonă inflamată (pe partea dreaptă a feței) în centrul căreia se afla o plagă deschisă acoperită cu sânge coagulat; excoriații superficiale pe clavicula dreaptă și pe antebrațul drept; și echimoze pe antebrațul drept și brațul stâng. În certificatul medico-legal s-a concluzionat că leziunile ar fi putut fi cauzate în data de 2 iunie

2007 și că reclamantul a suferit leziuni traumatice care ar fi putut fi cauzate de lovirea sa cu un obiect dur, zgârieturi și strivirea degetelor. Leziunile necesitau 7—8 zile de îngrijiri medicale. De asemenea, prin certificat s-a constatat că, în urma unui examen medical efectuat la secția de chirurgie toracică din Spitalul Universitar de Urgență București, reclamantul a fost diagnosticat cu o contuzie toracică simplă cauzată de violență fizică și o pleoapă tumefiată.

16. La 1 iulie 2009, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 din București, după ce i-a identificat pe șoferul de taxi și pe toți polițiștii de serviciu în ziua incidentului (inclusiv cei 3 polițiști implicați în incident, și anume N.B., V.L.G. și C.P.), a dispus neînceperea urmăririi penale față de aspectele învederate prin plângerea penală formulată de reclamant, pentru lipsire de libertate în mod ilegal și purtare abuzivă, pe motiv că nu fusese săvârșită nicio faptă penală. Parchetul a reținut că, potrivit declarațiilor polițiștilor, reclamantul era în stare de ebrietate în ziua incidentului. De îndată ce a intrat în secția de poliție a început să insulte polițiștii și a devenit tot mai violent.

17. Parchetul a mai reținut că, potrivit polițiștilor C.V. și N.A.T., în momentul în care a intrat în secția de poliție, reclamantul prezenta deja la nivelul feței o rană care nu mai sângera. Polițiștii N.B., V.L.G. și C.P. au confirmat, de asemenea, faptul că reclamantul era în stare de ebrietate și agresiv și că avea deja la nivelul feței o rană care nu mai sângera. Șoferul de taxi, R.D., a confirmat declarațiile polițiștilor și a menționat că reclamantul a refuzat în repetate rânduri să coboare din mașina lui și că nu i-a văzut pe polițiști agresându-l pe reclamant, fizic sau verbal, în incinta secției de poliție. Alți doi martori — și anume, D.A. și V.D.F., care erau prieteni ai reclamantului — au confirmat că reclamantul fusese la o petrecere și că, ulterior, le-a cerut să meargă la secția de poliție pentru că fusese agresat de polițiști. Când au ajuns la secție, l-au văzut pe reclamant încătușat de o bară metalică și cu o rană la nivelul feței, dar nu i-au văzut pe polițiști agresându-l.

18. Parchetul a reținut că nu exista nicio probă în dosar din care să reiasă că polițiștii l-ar fi agresat fizic sau verbal pe reclamant ori că șoferul de taxi l-ar fi lipsit de libertate. Mai mult decât atât, reclamantul a fost imobilizat conform legii deoarece fusese agresiv. De asemenea, polițiștii l-au imobilizat pe reclamant folosind doar nivelul minim de forță necesară. Reclamantul a formulat plângere împotriva rezoluției respective la procurorul ierarhic superior.

19. La 12 martie 2010, procurorul ierarhic superior din cadrul parchetului a respins plângerea reclamantului ca nefondată. Reclamantul a formulat plângere împotriva rezoluției în fața instanțelor interne.

C. Primul set de proceduri în fața instanțelor

20. La 1 iunie 2010, Judecătoria Sectorului 6 București a respins ca nefondată plângerea reclamantului împotriva rezoluțiilor parchetului. Reclamantul a declarat recurs împotriva hotărârii.

21. La 29 iunie 2010, Tribunalul București a admis recursul reclamantului și a trimis cauza la instanța de fond pentru reexaminare. Tribunalul a reținut că instanța de fond nu îl citase pe șoferul de taxi în timpul judecării și nu examinase capătul de cerere al reclamantului referitor la șoferul de taxi.

22. La 22 septembrie 2010, Tribunalul București a admis recursul reclamantului împotriva rezoluțiilor parchetului din 1 iulie 2009 și 12 martie 2010 și a dispus ca parchetul să redeschidă ancheta penală. Instanța a reținut că parchetul a respins doar o parte din plângerile formulate de reclamant împotriva celor 3 polițiști și a șoferului de taxi și a omis să le examineze pe celelalte. Polițiștii au declarat recurs împotriva hotărârii.

23. La 18 noiembrie 2010, Tribunalul București a respins ca nefondat recursul polițiștilor.

D. A doua fază a procedurii în fața organelor de urmărire penală

24. La 16 septembrie 2011, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale față de șoferul de taxi și cei 3 polițiști pe motiv că, pe baza probelor disponibile, nu fusese săvârșită nicio faptă prevăzută de legea penală. Reclamantul a formulat plângere împotriva rezoluției la procurorul ierarhic superior.

25. La 2 decembrie 2011, procurorul ierarhic superior a respins plângerea reclamantului ca nefondată. Reclamantul a formulat plângere împotriva rezoluției în fața instanțelor interne.

E. Al doilea set de proceduri în fața instanței

26. La 14 martie 2012, judecătoria a admis în parte plângerea reclamantului împotriva Rezoluției parchetului din 16 septembrie 2011. Instanța a dispus ca parchetul să dispună începerea urmăririi penale față de cei 3 polițiști pentru infracțiunile de purtare abuzivă și abuz în serviciu și față de șoferul de taxi pentru infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal.

27. Instanța a reținut, cu privire la infracțiunea de purtare abuzivă, că cercetarea penală preliminară efectuată nu a îndeplinit cerințele art. 3 din Convenție. Instanța a constatat mai întâi că urmărirea penală nu a fost independentă deoarece cea mai mare parte a cercetării penale preliminare (inclusiv audierea celor 4 polițiști și a celor 2 martori din partea reclamantului) nu a fost efectuată de un procuror, ci de polițiști care aparțineau de o altă secție a Direcției Generale de Poliție a Municipiului București (și care, prin urmare, aparțineau aceleiași structuri organizatorice și erau subordonați aceluiași lanț ierarhic ca și polițiștii cercetați penal). De asemenea, rezoluțiile parchetului s-au bazat pe declarațiile luate de polițiști, nu de procuror însuși. Mai mult, urmărirea penală nu a fost aprofundată și nu a reușit să clarifice circumstanțele cauzei.

28. În special, instanța a constatat că parchetul s-a bazat numai pe probe coroborate și nu a oferit o motivare pentru respingerea probelor care susțineau afirmațiile reclamantului. Mai mult decât atât, având în vedere probele contradictorii, cercetarea penală preliminară nu a clarificat dacă rana de pe fața reclamantului era anterioară incidentului sau dacă încetase să sângereze atunci când a intrat în secția de poliție. De asemenea, originea răni de la nivelul feței nu a fost investigată sau explicată. Circumstanțele încătușării reclamantului, nivelul de forță utilizat și timpul necesar, precum și identitatea polițiștilor care l-au încătușat au rămas neclare. Nu a fost oferită nicio explicație rezonabilă cu privire la modul în care încătușarea mâinilor reclamantului a avut ca rezultat rana de la nivelul feței reclamantului, având în vedere că cel puțin 4 polițiști au acționat inițial împotriva reclamantului și că acesta a fost violent doar verbal, nu și fizic.

29. În consecință, instanța a dispus ca procurorul să îi asculte personal pe reclamant, martorii săi și pe polițiștii prezenți la secția de poliție în ziua incidentului pentru a stabili: dacă rana de pe fața reclamantului a existat la momentul în care acesta a intrat în secția de poliție; dacă reclamantul a căzut pe scări la secția de poliție (și, în caz afirmativ, motivul căderii lui); dacă reclamantul s-a lovit intenționat cu capul de fereastra unei uși; dacă mărturia conform căreia rana de la nivelul feței reclamantului sângera a fost susținută și de alți martori; dacă polițiștii l-au abordat inițial pe reclamant în exteriorul sau în interiorul secției; numele polițiștilor prezenți în momentul în care reclamantul a intrat în secție și în etapa inițială a incidentului; numele polițiștilor care au venit abia după ce au auzit zgomote și evenimentele la care au fost martori; momentul în care reclamantul a fost încătușat, motivele încătușării sale și procesul propriu-zis al încătușării; identitatea polițiștilor care l-au încătușat pe reclamant; dacă reclamantul a fost agresiv atât verbal, cât și fizic, înainte de a fi încătușat; perioada de timp în care reclamantul a rămas încătușat și persoana care a îndepărtat cătușele; dacă mărturia conform căreia reclamantul nu a fost încătușat deloc a fost confirmată de alți martori; dacă

reclamantul a intrat în secția de poliție de două ori și a fost agresiv doar a doua oară; și dacă reclamantul avea asupra lui o sticlă de bere când a sosit la secție.

30. Instanța a dispus, de asemenea, ca procurorul să organizeze o confruntare între martori, reclamant și polițiști pentru a clarifica eventualele neconcordanțe dintre declarațiile lor; să identifice și să audieze alte persoane prezente la petrecerea la care a participat reclamantul în ziua incidentului pentru a se stabili dacă reclamantul avea o rană pe față anterior altercației cu șoferul de taxi; să obțină transcrierea apelului telefonic dintre prietenul reclamantului și serviciul de urgență; și să adune orice alte probe relevante necesare anchetei penale.

31. În ceea ce privește infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, instanța a reținut că, în conformitate cu probele disponibile, reclamantul a fost într-adevăr lipsit de libertate. În consecință, instanța a hotărât că parchetul avea obligația de a continua cercetarea pentru a clarifica circumstanțele cauzei și de a stabili dacă elementele constitutive ale unei infracțiuni au fost întrunite.

32. În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, instanța a reținut că parchetul dispusese neînceperea urmăririi penale fără să fi efectuat o cercetare concretă cu privire la acuzațiile formulate de reclamant și a dispus ca parchetul să îi audieze pe reclamant și polițiști în acest sens.

F. A treia etapă a procedurii în fața organelor de urmărire penală

33. La 11 mai 2012, parchetul a început urmărirea penală față de N.B., V.L.G. și C.P. pentru purtare abuzivă.

34. La 18 martie 2014, parchetul a extins urmărirea penală față de N.B., V.L.G. și C.P. pentru a include infracțiunile de abuz în serviciu și lipsire de libertate în mod ilegal.

35. La 10 aprilie 2014, parchetul l-a audiat pe șoferul de taxi.

36. La 14, 15 și 27 mai 2014, parchetul l-a audiat pe polițiștii S.E.C., C.V. și N.A.T.

37. La 16 iunie 2014, parchetul l-a audiat pe reclamant.

38. La 23 iunie 2014, parchetul l-a confruntat pe reclamant cu șoferul de taxi și cei 3 polițiști care l-ar fi agresat.

39. La 24 iunie 2014, parchetul a clasat cauza în privința șoferului de taxi pentru infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal și în privința polițiștilor pentru infracțiunile de abuz în serviciu și purtare abuzivă. Parchetul a reținut, printre altele, că, în conformitate cu probele disponibile, acțiunile șoferului de taxi nu întruneau elementele constitutive ale unei infracțiuni. Mai mult, era evident că reclamantul a fost imobilizat împotriva voinței sale de C.P., N.B. și V.L.G., precum și că a fost încătușat de o bară metalică. Rana de pe față reclamantului ar fi putut fi cauzată de o tăietură sau zgârietură și probabil că exista deja în momentul în care reclamantul a ajuns la secția de poliție. Faptul că a început să sângereze din nou în timpul petrecut la secție este urmarea îndepărtării sângelui uscat în timpul încătușării forțate. Afirmația reclamantului că cei 3 polițiști l-au lovit în mod repetat cu mâinile și picioarele nu a fost susținută de nicio probă. De fapt, absența unor leziuni mai grave a îngreunat încercarea de a dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, comportamentul violent sus-menționat al polițiștilor.

40. Celelalte leziuni ale reclamantului ar fi putut fi cauzate în timpul încătușării forțate și de cătușele propriu-zise, dat fiind faptul că reclamantul s-a zbatut și a opus rezistență încătușării. Afirmația reclamantului conform căreia după ce a căzut pe scări s-a ales cu leziuni la ambele brațe și că mâna i-a fost strânsă puternic de polițistul C.P. nu a fost susținută de certificatul medico-legal. Echimozele de pe brațul drept al reclamantului și din zona claviculei ar fi putut fi cauzate de imobilizarea sa.

41. Reclamantul a formulat plângere împotriva rezoluției parchetului la instanțele interne pe motiv că acesta ar fi îndeplinit numai parțial dispozițiile primite de la instanță în data de 14 martie 2012. De asemenea, acesta a susținut că parchetul nu a efectuat o cercetare rapidă și eficientă.

G. Al treilea set de proceduri în fața instanței

42. La 16 februarie 2015, judecătoria a admis, în parte, plângerea reclamantului. Instanța a dispus încetarea procesului penal cu privire la infracțiunea de purtare abuzivă pe motiv că intervenise prescripția. Cu toate acestea, instanța a retrimis cauza la parchet pentru începerea urmăririi penale față de cei 3 polițiști și șoferul de taxi pentru lipsire de libertate în mod ilegal. De asemenea, instanța a confirmat rezoluția parchetului de clasare a cauzei în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu. În ultimul rând, pe baza art. 20 alin. (2) din Constituția României, precum și a art. 13 și a art. 3 din Convenție, instanța a constatat că parchetul nu a efectuat o anchetă penală efectivă în ceea ce privește susținerile reclamantului de a fi fost supus unui tratament degradant; în consecință, judecătoria a solicitat procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București să evalueze necesitatea preluării dosarului cauzei, având în vedere refuzul parchetului de a se conforma hotărârilor definitive ale instanțelor.

43. Părțile au comunicat Curții numai dispozitivul Hotărârii din 16 februarie 2015 și nu au prezentat o copie completă a hotărârii sus-menționate.

44. Procedura este încă în desfășurare în fața autorităților naționale competente.

II. Dreptul intern relevant

45. Fragmente din dispozițiile relevante ale vechiului Cod penal cu privire la infracțiunea de cercetare abuzivă din partea organelor de anchetă, cele din vechiul Cod de procedură penală cu privire la plângerile împotriva actelor procurorului, precum și art. 31 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române pot fi găsite în *Toma împotriva României* (nr. 42.716/02, pct. 25—27, 24 februarie 2009) și *Andrișcă împotriva României* (nr. 65.804/09, pct. 51, 3 februarie 2015).

46. Art. 20 din Constituția României prevede, printre altele, că dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu tratatele la care România este parte. Tratatele internaționale au prioritate față de dreptul intern.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

47. Reclamantul s-a plâns că, în data de 2 iunie 2007, a fost supus unor tratamente inumane și degradante de către organe ale statului, că a fost bătut și încătușat contrar legii. În plus, urmărirea penală subsecventă a fost îndelungată și ineficientă. Acesta a invocat art. 3 din Convenție, care prevede următoarele: „Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

1. Argumentele părților

a) Guvernul

48. Guvernul a menționat că procedura internă este încă pendinte și a solicitat Curții să amâne examinarea cauzei în așteptarea unei hotărâri definitive a instanțelor interne.

b) Reclamantul

49. Reclamantul a reiterat capetele sale de cerere. De asemenea, a susținut că forța fizică utilizată de polițiști pentru a-l ține sub control nu ar fi fost strict necesară sau proporțională, având în vedere comportamentul său și faptul că nu fusese violent fizic. Guvernul nu a prezentat argumente convingătoare care ar fi putut justifica nivelul de forță folosit de polițiști atunci când l-au încătușat. În plus, până atunci, nici autoritățile naționale și nici Guvernul nu au oferit explicații plauzibile pentru leziunile sale.

2. Motivarea Curții

50. În măsura în care argumentul Guvernului poate fi interpretat ca reprezentând o excepție conform căreia plângerea reclamantului este prematură și, în măsura în care argumentul său se referă la fondul capătului de cerere formulat în temeiul art. 3 din Convenție, Curtea constată că o parte din acțiunile penale puse în mișcare pe baza plângerii reclamantului împotriva șoferului de taxi și a polițiștilor sunt încă pendinte în fața autorităților interne și că părțile nu au prezentat o copie completă a Hotărârii din 16 februarie 2015. În plus, părțile au opinii diferite cu privire la originea leziunilor reclamantului și la întrebarea dacă rana de la nivelul feței reclamantului era anterioară incidentului sau nu. Guvernul a susținut că rana de la nivelul feței reclamantului era anterioară incidentului și că numai rănilor din zona în care cătușele i-au fost aplicate la încheieturi au fost provocate în timpul imobilizării sale, ca urmare a rezistenței sale; însă reclamantul a susținut că toate leziunile sale au rezultat în urma relexor tratamentelor aplicate de poliție în timpul petrecut la secția de poliție.

51. De asemenea, aspecte importante ale evenimentelor care au condus la producerea leziunilor reclamantului în data de 2 iunie 2007 nu au fost încă pe deplin clarificate de autorități. De asemenea, argumentele părților și probele cu martori disponibili sunt în continuare contradictorii cu privire la originea și momentul exact al leziunilor grave ale reclamantului. Guvernul a recunoscut că zonele din jurul încheieturilor reclamantului au fost rănite de cătușe, dar — potrivit certificatului medico-legal întocmit în prezenta cauză — leziunile din acele zone par să conștina numai în zgârieturi superficiale și vânătăi care nu par incompatibile sau disproporționate față de măsura încătușării.

52. În aceste circumstanțe, având în vedere faptul că nu dispune de mijloace pentru a stabili momentul exact și împrejurările producerii leziunilor reclamantului, Curtea se află în imposibilitatea de a stabili, pe baza probelor puse la dispoziție, dacă reclamantul a fost supus sau nu de autorități unui tratament contrar art. 3 din Convenție, așa cum a afirmat acesta.

53. Trebuie reamintit că, în conformitate cu principiul subsidiarității, cel mai bine este ca faptele cauzelor care urmează să fie cercetate penal și problemele să fie soluționate, pe cât posibil, la nivel intern. Este în interesul reclamantului, dar și al eficacității sistemului Convenției ca autoritățile naționale, care sunt cel mai bine plasate în acest sens, să acționeze pentru a remedia orice pretense încălcări ale Convenției [a se vedea *Varnava și alții împotriva Turciei* (MC), nr. 16.064/90, 16.065/90, 16.066/90, 16.068/90, 16.069/90, 16.070/90, 16.071/90, 16.072/90 și 16.073/90, pct.164, CEDO 2009; precum și *El Masri împotriva „Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei”* (MC), nr. 39.630/09, pct. 141, CEDO 2012].

54. Având în vedere cele de mai sus, Curtea concluzionează că este prematur capătul de cerere referitor la aspectul material al art. 3 din Convenție și trebuie respins în temeiul art. 35 § 1 și § 4 din Convenție pentru neepuizarea căilor de atac interne (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Collette și Michael Hemsworth împotriva Regatului Unit*, nr. 58.559/09, pct. 67, 16 iulie 2013; *McCaughy și alții împotriva Regatului Unit*, nr. 43.098/09, pct. 129, 16 iulie 2013; și *Amine Güzel împotriva Turciei*, nr. 41.844/09, pct. 35, 17 septembrie 2013).

55. În ceea ce privește aspectul procedural al capătului de cerere, Curtea constată că argumentul Guvernului are legătură directă cu fondul capătului de cerere formulat de reclamant. Prin urmare, unește excepția preliminară ridicată de Guvern în acest sens cu fondul cauzei (a se vedea, printre altele, *Amine Güzel*, citată anterior, pct. 36).

56. Curtea constată că respectivul capăt de cerere întemeiat pe aspectul procedural al art. 3 din Convenție nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

a) Reclamantul

57. Reclamantul a susținut că urmărirea penală începută în cauza sa a fost lipsită de promptitudine și — după mai mult de 7 ani — era încă pendinte în fața autorităților naționale. Mai mult, investigația a fost declanșată la inițiativa sa, iar nu de autoritățile naționale din oficiu. Nu s-a declanșat nicio procedură disciplinară internă față de polițiști pentru a stabili împrejurările exacte ale imobilizării reclamantului și legalitatea acestei măsuri. Cu toate că instanțele naționale au recunoscut lipsa de eficacitate a anchetei penale și au dispus redeschiderea urmăririi penale de două ori, parchetul nu s-a conformat în mare parte dispozițiilor instanței. În consecință, cercetarea a rămas incompletă până în acel moment, iar Guvernul nu a oferit o explicație rezonabilă pentru pasivitatea continuă a autorităților.

b) Guvernul

58. Guvernul a susținut că decizia autorităților naționale de încetare a urmăririi penale împotriva polițiștilor, care începuse ca urmare a plângerii reclamantului, a avut la bază un set amplu de probe, a fost legală și adecvată, având în vedere circumstanțele cauzei. Autoritățile interne au fost cel mai bine situate pentru a face o evaluare corectă a faptelor.

59. Guvernul a susținut că urmărirea penală începută în cazul reclamantului a fost adecvată și eficientă. În cadrul primului set de proceduri, organele de cercetare i-au audiat pe reclamant și pe martorii săi, pe șoferul de taxi și pe polițiștii prezenți la secția de poliție în ziua incidentului. În baza majorității probelor (cu excepția mărturiilor reclamantului și a unuia dintre prietenii săi) a rezultat că rana de la nivelul feței reclamantului era anterioară incidentului. Ca urmare a Hotărârii din 14 martie 2012, procurorul i-a reaudiat pe șoferul de taxi, reclamant și martori în mod nemijlocit și a organizat o confruntare între reclamant și șoferul de taxi și polițiștii care l-ar fi agreat.

60. Guvernul a susținut că rezultatul urmăririi penale s-a bazat pe o apreciere aprofundată a probelor după ce au fost respectate toate dispozițiile instanței. Urmărirea penală realizată de parchet a avut ca scop să clarifice situația de fapt din cauză.

2. Motivarea Curții

a) Principii generale

61. Curtea reamintește că atunci când o persoană susține în mod credibil că a fost supusă la rele tratamente de poliție sau de alte organe ale statului, art. 3 — coroborat cu obligația generală a statelor prevăzută la art. 1 din Convenție de a recunoaște „oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în [...] Convenție[e]” — presupune că ar trebui să existe o anchetă oficială efectivă. O cerință de promptitudine și celeritate rezonabilă este implicită în acest context. O reacție promptă din partea autorităților în cercetarea acuzațiilor de rele tratamente poate fi, în general, considerată esențială pentru a menține încrederea publicului în adevăratele lor la statul de drept și pentru a preveni orice aparentă complicitate la acțiuni contrare legii sau orice aparentă toleranță față de asemenea acțiuni (a se vedea, printre altele, *Indelicato împotriva Italiei*, nr. 31.143/96, pct. 37, 18 octombrie 2001; și *N.D. împotriva Sloveniei*, nr. 16.605/09, pct. 60, 15 ianuarie 2015).

62. În cazul în care s-au desfășurat proceduri la nivel național, nu este sarcina Curții să înlocuiască cu propria evaluare a situației de fapt pe cea a instanțelor interne; mai degrabă, ca regulă generală, este sarcina acestor instanțe să examineze probele puse la dispoziție (a se vedea *Klaas*, citată anterior, pct. 29; și *Vladimir Romanov împotriva Rusiei*, nr. 41.461/02, pct. 59, 24 iulie 2008). Deși Curtea nu este ținută de constatările instanțelor naționale, în condiții normale are nevoie de elemente persuasive pentru a se abate de la constatările de fapt la care au ajuns aceste instanțe (a se vedea *Matko împotriva Sloveniei*, nr. 43.393/98, pct. 100, 2 noiembrie

2006; și *Sarigiannis*, citată anterior, pct. 55). În cazul în care se fac acuzații în temeiul art. 3 din Convenție, Curtea trebuie totuși să aplice „un control deosebit de riguros” (a se vedea *Șercău împotriva României*, nr. 41.775/06, pct. 83, 5 iunie 2012).

b) Aplicarea în prezenta cauză a principiilor menționate anterior

63. Curtea observă că, după ce reclamantul a depus plângere împotriva polițistilor, autoritățile interne au cercetat acuzațiile acestuia în materie de rele tratamente. Curtea acceptă faptul că autoritățile au reacționat la plângerea reclamantului, însă nu este convinsă că reacția lor la acuzațiile acestuia a fost suficient de rapidă și temeinică pentru a îndeplini cerințele art. 3.

64. Curtea observă că o parte a acțiunii penale puse în mișcare ca urmare a plângerii reclamantului pare să fie încă pendinte — la mai mult de 7 ani de la incident — în fața autorităților interne. Mai mult, în data de 16 februarie 2015, adică la 7 ani și 8 luni după ce a fost inițiat, procesul penal pentru purtare abuzivă intentat de reclamant împotriva celor 3 polițiști care l-ar fi bătut a fost clasat de instanțele interne pe motiv că, pentru infracțiunea sus-menționată, în cauză intervenise prescripția. În acest timp, rezoluțiile parchetului de neîncepere a urmăririi penale față de polițiști au fost desființate de 3 ori, iar instanțele interne au recunoscut în două rânduri că cercetarea preliminară efectuată de organele de cercetare în cazul reclamantului a fost inefficientă.

65. În această privință, Curtea observă că judecătoria, în Hotărârea din 14 martie 2012, (i) a subliniat deficiențele cercetării penale, cum ar fi lipsa de independență a organelor de cercetare penală și omisiunea procurorului de a-i audia personal pe reclamant și martorii incidentului sau de a clarifica circumstanțele relevante ale cauzei, și (ii) a dat dispoziții clare parchetului cu privire la actele procedurale care trebuiau să fie efectuate și circumstanțele cauzei care necesitau clarificare. În acest context, Curtea consideră că faptul că parchetul nu a îndeplinit actele de cercetare relevante într-o atâta de lungă perioadă de timp este incompatibil cu cerința de promptitudine inclusă în obligațiile procedurale prevăzute la art. 3 din Convenție (a se vedea, de exemplu, *Pădureț împotriva Moldovei*, nr. 33.134/03, pct. 68, 5 ianuarie 2010).

66. Mai mult decât atât, se pare că, în pofida dispozițiilor clare ale instanțelor naționale cu privire la măsurile ce trebuiau întreprinse și circumstanțele cauzei care necesitau clarificări (a se vedea *supra*, pct. 29—31), parchetul nu s-a conformat în totalitate acelor dispoziții. De asemenea, contradicția dintre versiunile părților asupra incidentului — cu privire la motivul pentru care reclamantul a avut altercația cu șoferul de taxi și dacă acesta era în stare de ebrietate în momentul în care a ajuns la secția de poliție au rămas necercetate. În consecință, circumstanțele exacte ale incidentului în care reclamantul a fost implicat în data de 2 iunie 2007 sunt neclare și în prezent. Plângerile repetate ale reclamantului împotriva rezoluțiilor parchetului și afirmațiile sale că ancheta penală nu a fost efectivă și a fost lipsită de promptitudine par să nu fi avut niciun efect evident în ceea ce privește abordarea autorităților față de anchetă.

67. Având în vedere constatările de mai sus, Curtea concluzionează că ancheta penală nu poate fi considerată promptă, temeinică și „efectivă”. Prin urmare, Curtea consideră nefondată excepția ridicată de Guvern pentru amânarea de către Curte a examinării cauzei în așteptarea soluționării definitive a procedurii naționale.

68. În consecință, a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 13 din Convenție

69. Reclamantul s-a plâns și că nu a avut la dispoziție o cale de atac internă pentru presupusele încălcări ale drepturilor sale, astfel cum sunt protejate de art. 3. Acesta a invocat art. 13 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de [prezenta] convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

70. Reclamantul a susținut că legislația internă nu i-a pus la dispoziție un mecanism capabil să conducă la punerea în mișcare a acțiunii penale față de polițiștii care l-au supus unor tratamente inumane și degradante. Simpla posibilitate, prevăzută de normele de procedură penală aplicabile, de a face plângere la instanțele interne împotriva rezoluțiilor parchetului nu a fost suficientă și nu a îndeplinit cerințele din Convenție.

71. Guvernul a susținut că, în măsura în care afirmația reclamantului ar putea fi considerată a constitui o cerere admisibilă, sistemul juridic din România pusese la dispoziție o cale de atac efectivă în sensul art. 13 din Convenție. Reclamantul avusese posibilitatea să conteste rezoluțiile parchetului în fața unor instanțe independente și imparțiale, iar aceste instanțe au examinat plângerile sale.

72. Curtea consideră că acest capăt de cerere al reclamantului nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

73. Cu toate acestea, având în vedere concluzia sa privind capătul de cerere formulat în temeiul aspectului procedural al art. 3 din Convenție, Curtea constată că nu s-a ridicat o problemă distinctă în raport cu art. 13 din Convenție, coroborat cu art. 3 (a se vedea *Gasnov împotriva Moldovei*, nr. 39.441/09, pct. 56, 18 decembrie 2012).

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

74. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acorda părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

75. Reclamantul a solicitat 20.000 de euro cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral cauzat de suferința psihică și fizică suportată în timpul incidentului din 2 iunie 2007 și ancheta penală subsecventă.

76. Guvernul a susținut că pretenția reclamantului cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral este excesivă, constatarea unei încălcări constituind în sine o reparație echitabilă suficientă.

77. Curtea consideră că reclamantul a suferit un anumit prejudiciu moral ca urmare a încălcării drepturilor sale, astfel cum sunt garantate de art. 3 din Convenție, care nu poate fi reparat prin simpla constatare a unei încălcări. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului suma de 7.500 EUR cu acest titlu, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

78. Reclamantul a solicitat totodată suma de 6.920 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața Curții, care urmează să fie plătită direct reprezentantului său, precum și Comitetului Helsinki din România. Suma includea 6.620 EUR pentru onorariul avocatului (cu tarife cuprinse între 5 EUR și 120 EUR pe oră, în funcție de complexitatea sarcinilor îndeplinite de avocat) și 300 EUR pentru cheltuielile de secretariat și corespondență suportate de Comitetul Helsinki din România. Reclamantul a prezentat o defalcare a numărului de ore de lucru alocate de avocat cauzei sale, înainte și după ce cauza a fost comunicată Guvernului pârât. De asemenea, acesta a susținut

că nu a putut furniza copii ale documentelor justificative pentru cheltuielile pretinse pentru Comitetul Helsinki din România, deoarece aceste activități nu au fost defalcate în facturile plătite de această organizație.

79. Guvernul a susținut că numărul de ore de lucru indicat ca fiind alocate acestei cauze de către avocat era excesiv într-o anumită măsură. Acesta a considerat că, având în vedere obiectul cauzei, un avocat diligent ar fi avut nevoie de mai puțin timp pentru a se ocupa de cauză.

80. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În

prezenta cauză, ținând seama de documentele aflate la dispoziția sa, complexitatea problemelor, contribuțiile avocatului din 2013 până în prezent și criteriile de mai sus, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 4.000 EUR pentru onorariul avocatului, care urmează să fie plătită direct în contul bancar indicat de reprezentantul reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

81. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. unește cu fondul excepția preliminară ridicată de Guvern cu privire la caracterul prematur al capătului de cerere al reclamantului în ceea ce privește aspectul procedural al art. 3 din Convenție și o respinge;

2. declară admisibil capătul de cerere în ceea ce privește aspectul procedural al art. 3 din Convenție și capătul de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție și inadmisibile celelalte capete de cerere;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural;

4. hotărăște că nu este necesar să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție;

5. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 7.500 EUR (șapte mii cinci sute de euro) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

(ii) 4.000 EUR (patru mii de euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, care urmează să fie plătită în contul bancar indicat de reprezentantul reclamantului;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

6. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 15 decembrie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
ANDRÁS SAJÓ

Grefier,
Françoise Elens-Passos

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

